

DE STER VAN NEDERLAND

Getuigenis

Ik weet,
Dat God is in den Hemel
En Jezus Zijn geliefde Zoon,
Wanneer ik trouw blijf tot het einde,
Hiernamaals bij mijn Vader woon.

Ik weet,
Dat Hij het Evangelie
In waarheid heeft geopenbaard
En dank Hem, dat toen ik het hoorde,
Dit onderzocht heb en aanvaard.

Ik weet,
Hij is voor mij gestorven
Door kruisiging op Golgotha,
Weer opgestaan uit 't graf der doodén
Als Lam der zonden en genâ.

Ik weet,
Zijn Priesterschap kwam weder
Bekleed met Goddelijk gezag,
Geef Vader, dat ik immer deze
Getuigenis behouden mag.

Jébé

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang - No. 12

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

GETUIGENIS	197
DEUGD EN VERTROUWEN.	199
GOD ZIEN door Frank I. Kooyman	202
EEN GEDACHTTE IS EEN DAAD IN VOORBEREIDING	203
GESPREKKEN OVER LEERSTELLINGEN	204
VOOR JONGE OOGEN door Oom Ben	205
VERSLAG VAN DE ZENDINGSCONFERENTIE	206
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.	213
RONDOM DE DOM	215
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	216

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DEUGD EN VERTROUWEN.

„ Laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren. dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen”

Leer en Verbonden Afd. 121 : 45.

Dit zijn woorden van Goddelijken oorsprong. Het is een tweeledige spreuk. Het eerste gedeelte is een aanmaning, een vriendelijke vraag, een heilige drang, alleen reeds het nakomen er van brengt al vreugde, iets dat versiert is aangenaam voor den bezitter zoowel als voor dengenen, die er mede in aanraking komt.

Het tweede gedeelte is een belofte; welke tegenwoordigheid zouden we meer op prijs stellen dan de tegenwoordigheid van God? Bidden we er niet veelvuldig om, gevoelen we ons niet veilig en tevreden als we de tegenwoordigheid van God kunnen gevoelen? Het is ons dan te moede als het kind dat een schuilplaats zoekt in de schoot zijner moeder, wij gevoelen, daar is veiligheid.

God spreekt in bovenstaande woorden tot Zijn Priesterschap, maar wij allen willen deel uitmaken van dat Priesterschap door deze woorden ook tot ons symbool te maken en daardoor mede deelachtig te zijn aan de zegeningen welke er aan verbonden zijn.

Hoe is het mogelijk dat de belofte in het tweede gedeelte in vervulling gaat bij nakoming van het eerste? Om dit te kunnen bevatten is het noodig ernstig na te gaan, wat er binnenin ons plaats grijpt bij nastreving van deze heilige aanmaning,

„Laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren.”

Is er wel een bewogener wereld

dan die van onze gedachten? Veel woorden worden er gesproken, dikwijls veel te veel zelfs, doch in aantal zijn zij gering in verhouding tot de veelheid van gedachten die we vroeg en laat in ons brein verwerkt worden. Deze gedachten stormen door ons heen, ze komen en gaan, de eene gedachte wordt wat langer vast gehouden dan de andere, maar welke zijn de gedachten die we langer vast houden, daar komt het op aan. Hoe is het met onze gedachtenwereld gesteld; aan wie of wat zijn deze gewijd, wie of wat neemt er de grootste plaats in: zijn het goede of verkeerde gedachten? . . . Versiert de u g d onze gedachten? . . .

Deugd — wat een mooi woord, als we dit woord uitspreken denken we aan iets moois; het is als zien we in gedachten een mooi schilderij. Deugd — alles wat goed is kunnen we in dit woord onderbrengen. Een keur van deugden werd er ons reeds in ons leven voorgehouden, hoevelen er van hebben we ernstig beoefend, hebben we ons onvervreemdbaar eigendom gemaakt? Wat zou de wereld er anders uitzien als de vele gesproken holle frasen eens in daden werden omgezet. Denken wij aan:

Trouw — de basis der samenleving, het wezen van trouw is zelfverloochening, opoffering;

Eerbied — het Vijfde Gebod spreekt van eerbied tot de ouders

en God verbindt daar een belofte aan; eerbied voor anderer gevoelens, meeningen; voor de ouderdom enz.; alleen door

Nederigheid te beoefenen kunnen we eerbied betoonen aan alles en allen die we eerbied verschuldigd zijn;

Waarheidsliefde — wie deze deugd heeft eigen gemaakt heeft het niet altijd even gemakkelijk maar kan er op boogen een persoonlijkheid te zijn en heeft dit bereikt door een succesvolle wilsoefening;

Durf — niet den durf die gelijk staat met wagen, maar den durf die gelijk staat aan geloof, den durf om gewillig Zijn naam op ons te nemen;

Plichtsgevoel - Tennyson schreef:

„Ik sliep en droomde dat het leven was schoonheid en licht,

Ik ontwaakte en merkte dat: het leven was . . . plicht.”

Het nakomen van plicht brengt gewetensrust:

Ridderlijkheid - een uiting van hoogste mannelijkheid die de volheid van beschaving en beleefdheid insluit;

Reinheid - deze zal uiterlijk zoowel als innerlijk betracht moeten worden; het is een deugd die door Jezus zelf reeds zalig gesproken werd: „Zalig zijn de reinen van hart . . .”;

Stiptheid - betrouwbaarheid, Koninklijke deugd; stiptheid is de beleefdheid der koningen. Zij heeft iets koninklijks omdat zij een koninklijke heerschappij over het leven openbaart. Het beoefenen van stiptheid kan ons veel verdriet besparen, deze deugd kan alleen ons bezit worden wanneer we met de heel kleine dingen

beginnen, niets te klein achten om met stiptheid uit te voeren.

Schiller in zijn gedicht „Die Bürgschaft” (De Waarborg) geeft een mooi voorbeeld van stiptheid en betrouwbaarheid. Een opvoeder zeide van dit gedicht: „We moesten dit gedicht allen uit het hoofd kennen, het houdt geestelijk kapitaal in,”

Het verhaal in het gedicht vervat geeft een episode weer uit het leven van twee vrienden, Damon en Phintias. In de stad Syracuse woonde den tyran Dionus, deze had het volk reeds veel leed berokkend en de twee vrienden besloten hem onschadelijk te maken. Damon wilde hem met een dolk dooden en trachtte daartoe den tyran te benaderen, hij werd echter betrappt en gevangen genomen. Toen Diones hem vroeg wat hij met den dolk van plan was antwoordde Damon dat hij hem had willen dooden. De tyran vertelde hem dat hij dit met zijn leven aan het kruis zou boeten. Damon had niet anders verwacht en sprak het verzoek uit om drie dagen vrij te hebben alvorens hij ter dood werd gebracht om afscheid te nemen van zijn familie. Diones geloofde niet dat hij zou terugkomen, doch Damon zeide dat zijn vriend, Phintias, in zijn plaats zich gevangen zou geven en dat als hij niet terug kwam Dionus deze ter dood kon brengen. De tyran lachte eens bij zich zelf en dacht dan nemen we eerst je vriend en later nog jezelf. Zoo gaf hij hem toestemming om te gaan. De twee vrienden keken elkaar vast in de oogen en namen afscheid, zij wisten wat zij aan elkaar hadden. Damon na afscheid van zijn vrouw en zuster genomen

te hebben begeeft zich weer tijdig op den terugweg. Allerlei tegenlagen verhinderen hem echter spoedig vooruit te komen. Noodweer was losgebroken, bruggen weggeslagen, wegen onbegaanbaar, radeloos denkt hij toch: het moet — hij zwemt, hij raakt uitgeput, maar — vooruit! — is zijn parool. Roovers belagen hem op den weg, doch hij weet zich hoe-wel gewond te bevrijden, zijn leven behoort Dionus, voort moet hij altijd, altijd maar voort! Aan het einde van den derden dag ziet hij reeds de kimmen van de torens. Daar komen twee wandelaars hem tegemoet, zij herkennen hem en vertellen dat het telaat is, zijn vriend zal zoo dadelijk aan het kruis geslagen worden. Vol wanhoop, struikelt hij verder. „Waarom?“ gaat er door zijn gedachten, „keer terug, je vriend kun je toch niet meer redden, redt tenminste nog je eigen leven.“ Hij aarzelt echter niet en uitgeput bereikt hij het plein als juist zijn vriend den kruisdood zal ondergaan. Hij breekt zich baan en werpt zich aan de voeten van den beul.

Deze man bewees dat men kan wat men beslist wil — geen uitvluchten konden hem zijn eens gegeven woord doen verbreken. Het schoonste echter volgt nog, de belooning voor de stiptheid. Dionus schonk genade, ja . . . dat hadden we verwacht . . . veel grooter echter was de belooning

van de bekeering van een slecht mensch . . . de koning, tot inkeer gekomen wenschte als derde in den vriendenbond te worden opgenomen.

Denk aan het begin . . . Damon wil den tyran overwinnen met geweld, hij faalt echter, doch doordat hij stiptheid had beoefend overwint hij hem niet alleen lichamelijk, doch ook geestelijk. Hij maakt hem tot een beter mensch.

Stiptheid — Koninklijke Deugd — trouw in het kleine. „Goede getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten.“

Hoe is het gesteld met het innerlijk van den mensch die deze deugden aankweekt? Zal God daar gaarne vertoeven? Voorzeker, God zal in onze tegenwoordigheid komen, meer en dichter naarmate wij onzen tempel rein houden en onze gedachten vervullen en versieren met deugden. Wij voelen ons dan tot Hem opgetrokken, wij gevoelen eveneens dat Hij tot ons afdaalt. Welk een vooruitgang kan er gemaakt worden door het nastreven van de aangehaalde Goddelijke woorden uit Leer en Verbonden. Onze gedachten vervuld van de schoonheden die ons karakter opbouwen en God dicht nabij ons, zoo streven we naar omhoog.

Wij zijn het product van onze gedachten, onze daden spruiten uit onze gedachten voort.

T. C. H.

. . .

Wel hem, die zich voor zijn vrije oogenblikken iets voortreffelijks weet te kiezen en er zich mee weet bezig te houden.

Werp geen modder in de bron, waaruit gij gedronken hebt.

GOD ZIEN.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien. (Mattheus 5:8).

HET VERLANGEN om God te zien is oeroud. Wat het beteekenen zal wanneer wij Hem in al Zijn heerlijkheid zullen aanschouwen, weten wij niet. Dat zal pas in een andere wereld openbaar worden.

Bovenstaande zaligspreking, evenwel, doelt ontegenzeggelijk op het zien van God in *deze* wereld. Wij zijn hier niet voor stoffelijke belangen, maar om God te ontdekken. Dat wil niet zeggen dat wij het stoffelijke kunnen of moeten negeeren, integendeel: het ware ontdekken van God zal ons tevens de ware plaats laten zien van het stoffelijke. „'t Oog omhoog, het hart naar boven, *hier beneden is het niet,*” zoo hebben duizenden in het verleden gezongen — en duizenden zingen het heden nog. Anderen komen hier tegen op en zeggen: hier beneden is het *wel!* De ware weg ligt in het midden.

Wij behoeven ons niet aan het werkelijke leven te onttrekken om een open oog te hebben voor het mooie in Gods schepping. De zeeman op de woeste baren, de mijnwerker in donkere onderaardsche gangen, de krijgsman op het met bloed gedrenkte slagveld, rijk en arm, geleerd en ongeleerd — allen deelen dit voorrecht. Het is een universeel uitkijkpunt. Komt en klimt omhoog naar dit uitkijkvenster. Dit is de hooge waarheid die iedere ziel verstaan kan: „De reinen van hart zullen God zien.”

Wat een troostwoord in dit ons tranendal! Als levensstormen

woeden, als verzoeking en ons levensschip doen slingeren, als zelfzucht onze ziel naar verbittering drijft, als hartstocht ons leven verscheurt, als zonde ons oog verblindt, dan zullen wij kunnen verstaan welk een zegen het is, een rein hart te hebben.

Het verschil tusschen den mensch, dat „tweehandig gewerveld zoogdier” en alle „andere dieren” is dit groote boven alles uitstaande feit van zonde en reinheid. De niet over te springen kloof tusschen den mensch en alle andere schepselen ligt in het ontzettende treurspel van zijn eerste pogen om als mensch te leven toen hij voor de keus van recht of krom kwam te staan en de beteekenis van de zonde ontdekte. Op dien dag benevelde hij zijn oog voor het goddelijke.

Het waarom van het God-niet-

kunnen-zien ligt in 's menschen eigen hart. Ons leven beïnvloedt ons gezicht. Het mooiste uitzicht wordt niet met aardsche oogen waargenomen. Homer en Milton zagen nooit zoo goed als toen zij blind waren. Paulus zag voor het eerst wat ons aardsche leven beteekent toen hij met blindheid werd geslagen op den weg naar Damascus. Ons denken, onze herinnering, liefde, waarheid, plichtsbefef — dat zijn enkele van de groote dingen die wij niet met stoffelijke oogen waarnemen en die toch vaak als levende gestalten voor

ons hebben gestaan, zoodat wij ze konden zien.

Het onkuische leven verdraait alles op zijn eigen bedorven manier. Alles wat ons innerlijk bezoedelt, verduistert het geestelijke oog, zoodat het 't mooie niet zien kan van wat niet zintuigelijk wordt waargenomen.

Als u en ik in deze wereld rondblikken zonder God te kunnen zien, dan kunnen wij weten waar het aan hapert. Hoe vreemd het ook moge klinken : hoe reiner ons hart, hoe scherper ons oog !

. . .

Een gedachte is een daad in voorbereiding.

Er moet een Japansch verhaal bestaan van een kunstenaar, die voor den Keizer een groot kunstwerk te maken had, waar hij langen tijd aan gewerkt had. Toen het bijna af was, kwam de Keizer eens kijken en hij was opgetogen over de prestatie van den kunstenaar. „Maar”, zei de Keizer, „we hadden afgesproken dat er een mooie haan op zou prijken, met goud en rood en zoo.”

„Inderdaad,” zei de kunstenaar, „die haan moet er nog bij, die zal ik er nog even bijmaken; over een uur is het af.” De Keizer had er niet veel vertrouwen in, maar toen hij na een uur opnieuw kwam kijken, stond de Keizer sprakeloos, zoo prachtig was de haan geworden. „Hoe is het mogelijk”, sprak de Keizer, „dat je zoiets in slechts een uur gereed gekregen hebt? Het is de mooiste haan

die ik ooit gezien heb, het is een waar kunstwerk.”

„Ja,” zei de kunstenaar peinzend, maar ik heb er dan ook jarenlang over gedacht.

Het verhaal is een treffend staaltje van Oostersche wijsheid. Inderdaad gaat het werk, het bereiken van een doel, vlotter, naar mate men in gedachte meer aan de voorbereiding er van gewerkt heeft. „Goed gereedschap is het halve werk” en „overleg is het halve werk”, zijn evenzeer goede uitingen in dezelfde geest. Concentreer daarom uw volle aandacht op hetgeen gij te verrichten hebt, ga met overleg te werk, denk over uw werk als ge het doen gaat, maar vooral ook vóór ge er aan begint, dan zal het resultaat stellig beter zijn, want: „een gedachte is een daad in voorbereiding.”

. . .

Gesprekken over Leerstellingen.

Door Ouderling MATTHIAS F. COWLEY.

Vertaald uit de Millennial Star door T. M.

HET DUIZENDJARIG RIJK.

Het duizendjarig Rijk is een periode van duizend jaar van Vrede op aarde, waarin de invloed van Satan zich niet zal laten gelden, noch onder de menschen, noch in het dierenrijk.

Christus zal op aarde regeeren, als Koning der Koningen en God der Goden. „Want zij zullen mij allen kennen, van den kleinste af tot den grootste toe, spreekt de Heere”. (Jer. 31 : 34).

„En de wolf zal met het lam verkeerren, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee te zamen, en een klein jongskan zal ze drijven; de koe en de beerin zullen te zamen weiden, hare jongen zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten gelijk de os; . . . Men zal nergens leed doen noch verderven op den ganschen berg mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.” (Jes. 11 : 6-9).

Wat een glorievolle vrede en liefde zal er wonen in de harten van alle menschen in de wereld, die waardig bevonden zijn met Christus te wonen en met hem duizend jaar te regeeren. Dan zullen de woorden van Jesaja in vervulling gaan: „en zij zullen hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen: het ééne volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij

zullen geen oorlog meer leeren.” (Jesaja 2 : 4).

Wat een glorievolle en gelukkige tegenstelling zal die tijd zijn in vergelijking met de onrust, opgewondenheid en verslagenheid, die heden heerschen.

Dan zullen de woorden van Joël, de Profeet, bewaarheid worden: „Ik zal mijnen Geest uitgieten over alle vleesch, en uwe zonen en uwe dochteren zullen profeteeren; uwe ouden zullen droomen droomen, uwe jongelingen zullen gezichten zien.” (Joël 2 : 28).

Het schijnt dat het begin van het Duizendjarig Rijk zijn zal ten tijde van Zijn tweede komst, als Hij komt om op de aarde te regeeren en er een opstanding der rechtvaardigen zal wezen. Johannes zegt in een wondervolle profetie: „Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen Priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met hem als Koningen heerschen duizend jaren.” „Maar de overigen der dooden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren.” (Openbaring 20 : 6, 5).

De verdere geschriften van den Apostel Johannes beschrijven de staat van vrede en blijdschap gedurende het Duizendjarig Rijk, en naderhand de laatste opstanding,

de verandering van de aarde, de verbanning van Lucifer ervan, en de verheerlijking der aarde om de hemel te worden en de verheerlijkte woonplaats voor hemelsche wezens. Wat een vreugdevolle voltooiing van den arbeid der

getrouwen de groote en wonderbare zegeningen te verkrijgen, welke zulk een glorie en verheerlijking zullen brengen aan allen die God dienen en Zijn geboden onderhouden.

* * *

Vaar jonge Ogen

De Rommelkist.

Mijn vader placht menigmaal te zeggen: „Mijn jongen, gooi nooit iets weg: morgen of overmorgen komt het te pas.” En zoo bewaarde hij allerlei dingen: kromme spijkers, haakjes, schroeven, schroefmoeren, gordijnringen, blikken doosjes, klosjes — te veel om op te noemen. Waren ze verbogen of gedeukt, hij zag dat ze nog wel ergens voor gebruikt konden worden. En dikwijls als hij het een of ander karwijtje onder handen had, ging hij in de rommelkist snuffelen en vond daar oude dingen die nog zoo goed als nieuw waren.

En later heb ik er vaak over nagedacht, dat vader hetzelfde deed met menschen; hij wist dat hij hun hulp nog eens weer noodig zou hebben. Het schijnt mij toe

dat hij begreep dat menschen, evenals ijzer en hout, gebroken of gedeukt kunnen zijn en toch nog goed. Ondanks de leelijke gewoonten die iemand aan den dag mocht leggen, dankte vader hem nooit af, maar bewaarde hem, om zoo te zeggen, voor later.

'k Heb een vriend die zegt dat deze aarde een menschelijke rommelkist is, waarin wij bij onze geboorte geworpen worden om den dag af te wachten, dat wij te pas zullen komen. Krom en gedeukt, met weinig wilskracht, vol barsten en scheuren, en onbedreven, kan een ieder van ons toch nog voor het een of ander dienst doen. Zoo zegt mijn vriend en soms lijkt het mij toe, dat hij het wel eens bij het rechte eind kon hebben.

Oom Ben.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Juli.

AVONDMAALSVERS

Gij zijt need'rig en zachtmoedig,
Dat ik, Heiland, van U leer,
Laat mij nimmer van U dwalen,
Houd mij aan Uw zij, o Heer.

Matth. 5:9: Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

Verslag

van de Zendings-Conferentie gehouden te Amsterdam op 1 en 2 Juni 1941.

Zoo behoort dan de Zendings-conferentie van Pinksteren 1941 weer tot het verleden. Met eenige angstige zorg door het Zendingsbestuur verbeid, kan hier met dankbaarheid het algemeene welslagen ervan worden vermeld. Eenige onvolmaaktheden, meestal het gevolg van de inderdaad zeer korte voorbereiding, daargelaten, kunnen we met vreugde op twee succesvolle dagen terugzien. Het is voor de conferentie-gangers een groot feest geworden. Zij, die thuis moesten blijven, door welke omstandigheden dan ook, zijn werkelijk te beklagen; zij die niet wilden gaan, hebben grootelijks ongelijk gehad.

De rechte conferentie-hoogtijgeest bezielde de meesten der aanwezigen. Uit alle hoeken van ons Zendingsveld waren zij gekomen. We telden feestgangers uit Groningen, Arnhem, Rotterdam, Dordrecht, om slechts eenige ver verwijderde posten te noemen en — zelfs uit 's-Gravenhage.

Naast de woorden, gesproken aan het slot van dit Kerkelijk feest, uit het Zendingsbestuur gaarne door middel van ons eenigst Zendingsorgaan, „onze Ster,” nog eenige woorden van groote erkentelijkheid voor allen, die door hun komen, ons een daadwerkelijk bewijs van hun steun gaven, voor allen, die aan de diverse programma's, hetzij direct, hetzij indirect, hun gewaardeerde medewerking verleenden en niet in het minst voor de Amsterdamsche gemeente, welke onder leiding van haar vol-

ijverig gemeentebestuur, ons een haast ongekende gastvrijheid heeft doen genieten.

Gewis zal een iegelijk dergenen, die aanwezig waren, met ons beamen: Indien het eenigszins mogelijk is, een herhaling hiervan in 1942 Bereiden wij ons bijtijds voor!

Het gebeuren op de beide feestdagen werd gepresideerd door den Zendingspresident Oud, J. Schipaanboord. De Zondagmorgenvergadering, welke omstreeks 10.15 begon, stond onder leiding van den Zondagsschool-Overziener Oud, R. Schippers uit Delft.

Begonnen werd met gezamenlijk zingen van lied 76 „De Pinksterdag.”

Het openingsgebed geschiedde bij monde van Oud. W. N. Smit, gemeentepresident van Amsterdam. Vervolgens werd gezongen lied 60 „Wij danken U Heer.”

Pres. J. Schipaanboord sprak nu een woord van welkom en gaf uiting aan zijn groote blijdschap over het opkomen van zoovelen. Zeer velen moesten een plaats zoeken op het balcon. Spreker vergeleek dit Pinksterfeest met het allereerste Pinkstergebeuren. Hij hoopte en verwachtte, dat de aanwezigen al feest-vierende van dienzelfden geest zouden genieten. Voorts sprak hij eenige woorden van innigen dank en lof aan God, ons aller Vader.

Hierna verkreeg Zr. Zippro, de Presidente der Z.H.V. het woord en besprak het nut der

samenwerking van drie der groote opvoedende organisatie's in de Kerk n.l. Z.H.V. — Zondagschool — Jeugdwerk. Uiteraard beperkte zij zich in haar verdere uitwijding tot het werk der Z.H.V. Hier kan de vrouw haar grootste krachten en gaven tot ontplooiing leeren brengen. De vrouw in het gezin staande naast den man. Hierdoor wordt de beteekenis van het gezin steeds meer waardevol en stijgt de waarde van geheel ons volk. De opvoeding der kinderen dient met kennis van zaken te geschieden in een geest van liefde en vrede. De Z.H.V. staat als helpster naast de Priesterschap. Zij werd door den Profeet Joseph Smith persoonlijk gesticht. Geestelijke en stoffelijke belangen worden door de Z.H.V. behartigd. Ook dit heeft grooten invloed ten goede op de opvoeding der kinderen.

Het was Zr. Belt-Nijkiel, Presidente van het Jeugdwerk, die de beteekenis van deze organisatie in een korte rede naar voren bracht, Zij noemde het Jeugdwerk een noodzakelijke schakel in de kerkelijke opvoeding en bepleitte eveneens een goede samenwerking met de andere organisaties op het gebied der opvoeding. De kinderen worden éénmaal per week onder de hoede van de jeugdwerksters gebracht. Het jeugdwerk beoogt o.m. het ontwikkelen van den godsdienstzin; het bevorderen van de lichamelijke gezondheid door het beoefenen van dansen, spelen enz. vooral in de buitenlucht; cultureele opvoeding door muziek, zang, handenarbeid; beschaving door het aanleeren van goede manieren: ontwikkeling

van het sociaal gevoel door onderling dienstbetoon; het aankweken van liefde voor eigen taal enz. Het spreekt vanzelf dat het streven van de jeugd-organisatie als aanvulling bedoeld is van wat het gezin aan zijn leden dient te schenken.

De Zondagsschool-Overziener, Oud. Schippers, vestigde de aandacht der hoorders-(essen) op het groote werk van de Zondagsschool. Bij ons H. d. l. D. zoo sprak hij, is de Zondagsschool niet alleen voor de kinderen, maar ook volwassenen behooren te komen en komen gaarne.

Maar blijven wij tegenover God niet altijd kinderen? vraagt spreker. Nooit kunnen wij genoeg van en over Hem leeren. De Zondagsschool brengt de Evangelie-boodschap aan alle leeftijden.

Een klein verhaal voor de jeugd bracht spreker er toe erop aan te dringen aan de kinderen vooral het beginsel der gehoorzaamheid te leeren. Zorgt dat uwe Zondagsscholen zoo zijn, dat de kinderen bedroefd zijn, wanneer zij niet mogen gaan.

De gesproken woorden betreffende de Z.H.V., het J.W. en de Z.S. vormden de inleiding van de in „De Ster” aangekondigde verassing. Deze bestond uit een korte voorstelling op het tooneel. Een Mormoonsch gezin, tezamen gekniel in familiegebed, staat na het „amen” op en er ontwikkelt zich een gesprek in dit gezin tusschen ouders en kinderen. Het gebed was oorzaak, dat het gesprek zich op godsdienstig terrein bewoog. Zelfs de kleinsten uit het gezin toonden door hun vragen belangstelling. Voor hen betrof

deze belangstelling hoofdzakelijk de Z.S. en het J.W. De antwoorden der ouders en der oudere zusjes en broertjes gaven echter niet alleen inlichtingen over Z.S. en het J.W., maar ook de Z.H.V. en het Priesterschap vormden punten van bespreking. Ten slotte ging het geheele gezin ter Zondagsschool, waar we hen later aantreffen gedurende de aldaar gehouden zangoefening onder leiding van Oud. Snel, den gemeentepresident van de zoo zwaar getroffen Heldersche gemeente, waarvan de leden, door herhaalde bombardementen gedwongen, heren derwaarts moesten vluchten.

Alvorens dit zangspel begon, brachten de zusters Kemker van Amsterdam en Visser van Overmaas een lied ten gehoor getiteld „In den Hof”. Hierover was in het hiervoor geschetste gezin ook reeds gesproken. De zangles van Oud. Snel was in alle opzichten iets bijzonders. Practisch allen zongen ten slotte mee. Het lied „Wij Zondagsschoolkinderen” met zijn guitig refrein deed allen echt kinderlijk voelen. Misschien werkte de duur der oefening op sommigen ten lange leste ietwat vermoeiend.

Na een dankwoord van br. Schippers aan alle medewerkers en -werksters van dezen ochtend, sprak Oud. Vlam, 2de Raadgever in het Zendingsbestuur een opwekkend slotwoord.

Nadat lied 223 „Wilt heden nu treden”, door allen was gezongen, eindigde Oud. Roozmond, de Overziener van de O.O.V. met dankzegging.

De middagvergadering stond onder leiding van Oud. Roozmond. Het was derhalve de

O. O. V., welke, geholpen door vele begunstigers(sters) haar beste beentje en wel op muzikaal gebied, voorzette. En hoe! Het was een elk wat wils, een bonte mengeling van zang, vocaal en instrumentaal harmonieus gebeuren. Eenvoudige nummers wisselden af met meer diepgaand musicale uitingen. Men voelde welk een edele uiting van het zieleleven door de muziek ons wordt geboden. Deze wondere macht van het rijk der melodiën, wekt in ons verlangens naar al wat edel is en hooger stemt. Men voelde in de zaal het groeien van het enthousiasme en het was een goede gedachte van den leider van dien middag om aan het einde ervan even de remmen los te laten en de gelegenheid tot een vreugde-uitbarsting te geven, welke uitbundig werd benut in de vorm van een herhaald applaus, in stormachtigheid waarschijnlijk ongekend in de annalen van het gebouw Weteringschans 101.

Het is niet goed mogelijk een volledige recentie van alle nummers te geven. Laat het bovenstaande voldoende zijn.

Oud. Roozmond leidde de middag met een korte toespraak in.

Gezamenlijk werd gezongen lied 225 „Klaroengeschal”. Gebeden werd door Oud. Jac. Greeff, 1e Raadgever in het gemeentebestuur van Amsterdam.

Na het muziekfeest sprak Oud. Roozmond een dankwoord en ook Oud. Snel, onze zang- en muziekdeskundige kon niet nalaten een extra woord van lof te doen hooren voor al het gebodene (waarin hij zelf een niet gering aandeel had, vooral ook als begeleider).

Het dankgebed werd gesproken

door Oud. E. Heining Raadgever van het Leidsche gemeentebestuur.

Het was Pres. J. Schipaanboord die persoonlijk de leiding van de avondvergadering op zich had genomen. Ten plm. 6.15 heette hij alle aanwezigen met een hartelijk woord welkom. Ook nu was de opkomst een blijde verrassing. Zelfs het balkon was dicht bezet,

Oud. A. Hekking, vice-President van de Rotterdamsche gemeente sprak het openingsgebed, nadat de vergadering lied 63 „Hoort naar des Profeten stem”, gezongen had.

Als Avondmaalslied werd gezongen lied 89: „Hier ben ik Heer, om te vervullen”.

De Schriftlezing, welke betrekking had op het Pinkstergebeuren werd verzorgd door Oud. P. Vlam.

In een heel rustige sfeer werd vervolgens het H. Avondmaal gevierd, waarna het zangkoor van Amsterdam „Looft nu den Heer” ten gehore bracht.

Het woord werd nu gegeven aan Oud. v. Tielen uit Dordrecht. Hij begon met te wenschen zijn vreugde te kunnen uitzingen. Hij gevoelde den echte Pinkstergeest. Hoe was het de discipelen des Heeren te moede, toen zij op dien eersten Pinksterdag wachtende en biddend bijeen waren? Natuurlijk dachten zij aan alles, wat zij met hun Meester beleefd hadden. Lief en leed, de wondere beïnvloeding, welke van Hem uitging. Zijn kracht en hun zwakte. Hun teleurstelling. Toen kwam het wonder der Opstanding, daarna het wonder der Hemelvaart en wat stond nu te gebeuren? Zij waren biddende. Gods dienst-

knechten hebben immer gebeden. Toen kwam het groote Wonder, het groote godsgeschenk, de gave des Heiligen Geestes. Dezelfde mannen uiterlijk, maar nu innerlijk veranderd. Gedoopt met vuur en den H. Geest. Ook wij ontvingen die gave. Laat ons hem benutten, hij is van onmetelijke waarde. Hij zal ons groote kracht schenken, licht en troost. Waardeeren wij dus deze gave van onzen Vader en laat ons zoo leven, dat de H. Geest met ons kan zijn. Leeft rein. Houdt het Woord van Wijsheid, zoodat wij alles dat in onze macht ligt gedaan hebben om een goede Tempel voor den H. Geest te zijn. Laat ons verder de gave goed gebruiken. Al hetgeen verkeerd wordt gebruikt, geeft verdriet inplaats van vreugde. Dan kunnen wij lichten zijn, groote en kleine. Maar laat de bescheiden kleine lichtjes bedenken, dat vele kleine kaarsen toch een groote duistere ruimte even goed kunnen verlichten als één grootere kaars, mogelijk vaak zelfs beter. Na zijn getuigenis gegeven te hebben eindigt spreker zijn rustige, hooggestemde toespraak.

Het Amsterdamsche zangkoor vergastte de aanwezigen op een zangnummer, getiteld „Motette.”

Oud. Riebeek, de President van de Genealogische Vereeniging in de Zending was de tweede spreker van dien avond. Het groote en heilige werk ten behoeve onzer dooden vormde de kern van zijn toespraak. Spreker begint met eenige woorden door God zelf gesproken. Leest daartoe voor uit Afd. 128 van Leer en Verbonden vers 15. Deze openbaring kwam in een tijd, welke voor de Heiligen

heel moeilijk was. Evenals nu, vormde die tijd een stuk van het groote tijdvak, waarin de herstelling aller dingen plaats heeft. Ons leven hier vormt daarvan een kleine periode, maar een zeer beteekenisvolle. Het leven is slechts een korte voorbereiding en proeftijd voor Eeuwigheid van vreugde en geluk. Moet ons doel hier zijn om alleen prettige dingen te doen, of moeten we ook ons zelf louteren door zelfoverwinning? vraagt spreker. Het zou niet goed zijn, wanneer onze proeftijd alleen prettig was. God verlangt gehoorzaamheid ook voor zijn geboden, welke voor ons schijnbaar geen genoegen inhouden.

Is het goed te noemen, dat het werk voor de dooden zoo weinig belangstelling geniet bij de Heiligen in het algemeen? De jeugd denkt vaak niet verder en spreker gunt de jeugd al haar vreugde, al haar vermaak. Maar moet daar niets anders naast staan? De ouden worden meestal door zachtere gevoelens beheerscht, Laat ons den ons toegemeten tijd goed besteden. Hij gaat zoo snel. Eenmaal neemt de Heere ook ons weg en in het geestenrijk zal ander werk ons waarschuwen. Het werk tot deze aarde behoorende zal op aarde gedaan moeten worden. Nog leest spreker uit Afd. 128 : 17 van Leer en Verb.

Het werk voor de dooden is een ons opgelegde heilige plicht. De wereld is ons vaak voor en zij zal daardoor zegeningen oogsten, welke ons voorbij zullen gaan. Het Evangelie beteekent ook offeren en dit werk moet verricht worden. Herinnert u de laatste woorden van den Profeet Maleachi. Denkt om uwe dooden. Zij

wachten. Vat het werk opnieuw aan. Gij werkt ook aan eigen zaligheid. Met gloedvolle woorden wekt spreker tot dit hoog heilig werk op. Laat u niet door kleinigheden weerhouden. Bedenkt hoe kort ten slotte dit leven is.

Hierna zong het zangkoor: „Tarry with me.” Vervolgens werd het woord gegeven aan den tweeden raadgever van het Zendingbestuur Oud. P. Vlam. Deze begon met zijn groote vreugde over het slagen van de conferentie uit te spreken en een woord van erkentelijkheid voor de prestaties van het Zangkoor. Hij vertelde zeer gegrepen te zijn door de ernstige oproep van den vorigen spreker en voelde zich gedrongen al het gesprokene met groote nadruk te onderstrepen. Hij vertelde van de heilige gewaarwordingen, welke zuster Vlam en hemzelf hadden beroerd, toen door hen in den Tempel des Heeren voor de dooden werd gearbeid. Hoewel dit werk voor vrouwen en mannen gescheiden werd gedaan, ondervonden zuster Vlam en hij juist gedurende de doopplechtigheden een zoete vreugde en vrede, welke door geen der andere Tempelervaringen werd overtroffen. De nabijheid onzer dooden kon als 't ware worden aangevoeld. Tijd en eeuwigheid stonden hier door Gods heerlijk Evangelieplan met elkander in verbinding. Teruggaande naar de Pinkstergedachte beschreef spreker hoe door de z.g. val onzer eerste ouders de groote strijd tusschen geest en stof in de menschheid een aanvang nam. Ook Paulus verklaart dit, zeggende dat de natuurlijke mensch de vijand is van de geestelijke mensch.

Ook in ons woedt deze strijd.

Egoïsme, heerszucht, eigenwaan strijden tegen hoogere gevoelens van liefde, nederigheid en eerlijke zelfkennis.

Deze strijd vinden we terug in onze families, in ons volk, tusschen de volkeren onderling. Bloed, rampspoed en tranen zijn er het gevolg van. Ook zwakheid van karakter, ongeloof en het zich overgeven aan gemakzucht. Zie naar de discipelen des Heeren, Zelfs Zijn heilige tegenwoordigheid kon hen niet blijvend beïnvloeden. Totdat de opstanding des Heeren werkelijkheid was geworden, waren hun oogen ook geestelijk als 't ware met schellen bedekt. Christus wist het middel daartegen. „Het is goed, dat Ik van u weg ga. Ik zal u den Trooster zenden". Dit is het wat zij noodig hadden. Dit is het eveneens wat wij noodig hebben. Slechts hierdoor kan de geestelijke mensch overwinnen. Slechts hierdoor kunnen wij voldoen aan de hoogste eischen, welke ons door onzen Meester, den Koning aller Koningen zijn gesteld. Eischen, die het hoogste verlangen, niet alleen van ons, maar van allen, die Hem heeten te dienen. Dit kan alleen met behulp van den Trooster. Deze kan ons voeren tot de hoogste paden der zelf-verloochening en daardoor leeren wij na te leven, hetgeen Jezus van ons *eischt*: „Hebt uwe vijanden lief; doet wel dengenen, die u haten; bidt voor degenen, die U geweld aandoen." Als tusschenlied bracht het koor nu ten gehoor „Let the mountains shout for joy".

Als laatste spreker van dien avond hoorden wij van onzen Zedingspresident, Oud. J. Schip-

aanboord, die met de opmerking begon, dat de laatste sprekers van een conferentie zich meestal met het restant aan tijd moeten tevreden stellen. (Het schijnt inderdaad voor vele sprekers moeilijk zich aan een afgesproken tijdsbepanking te houden. Versl.). Spreker was diep verheugd over het welslagen van dezen eersten conferentiedag. In 't bijzonder loofde hij de middagvergadering, waarbij het lied „Kroonjuweelen" hem zeer had getroffen. Wat deed de Heiland na Zijn opstanding? Hij kwam o.m. eenige malen tot de Apostelen in het Heiligen Land en zeide bij een dezer gelegenheden tot Petrus: „Hebt gij Mij lief? En Petrus antwoordde: „Gij weet Heer, dat ik U liefheb". De Meester herhaalde deze vraag nog twee malen om, na het laatste, mogelijk met eenig ongeduld door den onstuimigen Petrus gegeven antwoord, aan dezen den grooten zedingsopdracht te geven en hem tot Leider der Kerk aan te stellen. Van toen af gingen Zijn discipelen uit om „Kroonjuweelen" te zoeken en vinden wij ze temidden van slijk en modder, zoo weten wij dat de zuivere Evangelie-leer ze zal wasschen en slijpen. Laat Christus steeds ons voorbeeld zijn.

Hij is ons voorgegaan om ons plaats te bereiden. Maken wij ons deze plaats waardig door ons geloof en onze werken. Niet langer ons door kleinigheden van de hoofddoelen des levens doen afhouden. Laat ons het nieuwe zedingsjaar besteden om God steeds beter te dienen, dan zal vreugde hier en in de eeuwige

werelden ons deel zijn voor immer en altoos.

Als slotlied werd gezongen lied 211 „Het vreugdelied“ door alle aanwezigen.

Het dankgebed werd opgezonden bij monde van Br. J. A. Belt, gemeentesecretaris van Leiden.

Een welgemeend dankwoord voor de prestaties van het zangkoor is nog wel op zijn plaats. De koorleden huldigden hun verdienstelijken dirigent met mooie soringen.

Op de 2e Pinksterdag werd op het voormalig IJclubterrein onze sportdag gehouden, welke evenals vorige jaren een groot succes is geworden. Het weer liet zich 's morgens reeds goed aanzien en reeds voor 9 uur verschenen de eerste deelnemers op het terrein, vooral de Honkballers waren present om alvast een balletje te werpen. Na instructies gegeven te hebben aan de leidsters en leiders werd deze sportdag geopend met lied No. 71 „O Heer keur goed dit feestgetij“. Na verdeeling in verschillende groepen werd een aanvang gemaakt met de spelen, waarbij verscheidene nieuwe. Vooral het spel Raven en Ratten en Bootwedstrijd vielen zeer in de smaak. Later op de ochtend kwamen nog vele belangstellenden een kijkje nemen. Na de Stedenestafette, welke door beide ploegen van Utrecht gewonnen werd, had men gelegenheid het twaalfuurtje te nuttigen, terwijl tevens tegelijkertijd een Honkbalwedstrijd gespeeld werd, een Combinatie Amsterdam-Rotterdam tegen een ploeg van Utrecht, welke laatste met groot verschil

deze interessante wedstrijd wist te winnen. Ga zoo door Utrecht. Lichamelijke opvoeding verdient ook in onze kerk een groote plaats in te nemen. Na de lunch was het even moeilijk de spelen weer te hervatten, aangezien de meeste deelnemers zeer vermoeid waren van de spelen, welke reeds waren afgewerkt. Dit is waarschijnlijk een gevolg van te weinig lichaamsbeweging van velen onzer. Doch na even gerust te hebben werd toch aangevangen en toen men weer eenmaal de smaak te pakken had werd enthousiast doorgespeeld tot 3 uur.

Om 5 uur des avonds werd in onze zaal Weteringschans 101 een groote tooneeluitvoering gegeven door de Amsterdamsche O.O.V. Er werd opgevoerd een stuk in 3 bedrijven getiteld „Als stad en land elkaar ontmoeten“, een luchtige landelijke idylle, welke zeer verdienstelijk naar voren werd gebracht. Vooral toen men een weinig ingespeeld en de „plankenkoorts“ te boven, werd een prettig spel verkregen, wat bij de toeschouwers zeer in de smaak viel. Daar het stuk grootendeels in Brabantsch dialect gespeeld werd heeft de studie van de diverse rollen meer zorg vereischt dan normaal en mag men dan ook zeker aannemen, dat voor de opvoering, van dit zoo goed gekozen stuk, hard is gewerkt. De rollen waren in goede handen en wij hebben ons allen uitstekend geamuseerd. Vooral ook de typen waren door den tooneelkapper zeer goed geschminkt. Al met al hebben wij een heerlijke dag gehad en wij hopen, dat nog vele van deze sportdagen en tooneelavonden kunnen worden gegeven.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

4. In geen enkel geval komen de letters q, x of w in de onveranderde eigennamen in de vertaalde Nephitische verslagen voor. Ook niet in de eigennamen in den Bijbel. Geen van deze letters kwam ook voor in het Hebreuwsche alphabeth, en de Nephieten noch de Israëlieten of de Hebreëen konden ze derhalve gebruiken.

5. Het Boek van Mormon maakt geen melding van moderne benamingen voor stoffen, zooals calico, mousseline, delaine, halfwol, broadcloth (fijne lakenstof) e.d.

6. Geen moderne benamingen voor kledingstukken komen in het Boek voor, zooals rok, pantalon, vest, kraag, manchet, handschoen, schoen, hemd e.a.

7. Er worden geen moderne benamingen voor alcoholische dranken gebruikt. Geen melding wordt gemaakt van whiskey, jenever, bier, brandewijn, punch, port, enz. Het oude woord wijn komt wel voor.

8. Het Boek spreekt niet over colleges of universiteiten, noch verwijst het naar dergelijke leerscholen.

9. Bibliotheken, kunstverzamelingen, musea en dergelijke instellingen worden niet genoemd, noch wordt op hun bestaan op eenigerlei wijze gedoeld.

10. Verschillende woorden en uitdrukkingen die door Engelsche schrijvers algemeen worden gebruikt, ontbreken op alle blad-

zijden van het Boek. Bijvoorbeeld: namelijk, als volgt, de volgende, te weten, de voorgaande, de bovenstaande, b.v., ter herhaling, enz. Zelfs een spaarzaam gebruik van zulke woorden was aan de oude Hebreëen vreemd.

11. Christelijke benamingen, die een eeuw geleden overal gebruikt en bekend waren worden in de vertaalde Nephitiesche verslagen niet gevonden; noch wordt er van het Mohammedanisme, of van welk „isme" ook gesproken, die gedurende de laatste eeuwen ontstaan zijn. Ook zijn alle namen van christelijke ordes zooals de Jezuiten, Franciscaners e.a. van dit Boek uitgesloten.

12. Geen taak van wetenschap wordt met een moderne naam aangeduid; bij geen tak wordt verwezen naar de nieuwste ontwikkelingen.

13. Er worden geen kwesties betreffende invoerrechten of vrijen handel besproken.

14. Over dagbladen en tijdschriften wordt niet gesproken, noch op hun bestaan gedoeld.

15. Bij de opsomming van de relatieve waarden van het Nephitiesche geldstelsel (zie Alma 11) zou iedere verklaring over het decimaal-principe fataal geweest zijn voor de bewering dat de verslagen van het Boek van Mormon een vertaling zijn van oude historische geschriften. Decimalen, zooals wij die gebruiken zijn eerst uitge-

vonden na het begin der christelijke jaartelling.

16. Het Boek van Mormon geeft geen vergelijking van eenig geldstuk van het Nephitische geld met Amerikaansche of Engelsche munten.

17. Er komen geen namen van de dagen der week voor in het Boek. Geen enkele naam der dagen van de week, zooals wij die thans gebruiken, vertoont een spoor van overeenkomst met een oorspronkelijke Hebreuwsche bron.

18. De namen van de maanden komen in het Nephitiesche verslag niet voor. De benaming daarvan was onbekend aan de oude Israëlieten.

19. Hoogtij-dagen der Christelijke kerk worden niet aangeduid. Paschen, de vasten en anderen worden niet genoemd.

20. Uurwerken en klokken worden niet aangehaald, noch worden de uren van den dag door dergelijke instrumenten gemeten.

21. Niet genoemd worden kanonnen, geweren, musketten, kruit, bommen, ammunitie enz.

22. Niet verwezen wordt naar modernemedische practijken. Over ziekten met moderne benamingen wordt niet gesproken, noch worden moderne kruiden genoemd.

23. Namen van moderne dranken komen niet voor, zooals thee, koffie, chocolade enz.

24. Geen moderne geographische namen komen in het Boek voor. Waarom, indien Joseph Smith een bedrieger was, zou hij „de smalle landengte” niet aanduiden met Panama?

25. Geen plaatsaanduiding geschiedt door middel van lengten en breedtegraden. Dit gemakkelijke en nauwkeurige systeem kwam

eerst in gebruik in het jaar 382.

26. Wanneer hij uitvoerig schrijft over de Lamanieten, die door de Engelsch sprekende volken eeuwenlang gekend werden als Indianen, en die hij in zijn jeugd met geen andere benaming kende, hoe is het dan mogelijk, als het Boek van Mormon een leugen ware, dat Joseph Smith de naam „Lamanieten” nooit vervangt door „Indianen”?

27. De tijd van den dag waarop Jezus gekruisigd werd, wordt volkomen juist weergegeven in het Boek. In aanmerking nemende het verschil in tijd tusschen Palestina en het land der Nephieten, komen wij tot de gevolgtrekking, dat de Heiland in den morgen stierf. En zooluidt het verslag van Nephi ook.

28. Geen melding wordt gemaakt van gerechtelijk verhoor.

29. Ten aanzien van wat uit het B. v. M. is weggelaten, moet men verschillende dingen in aanmerking nemen. Verwijzingen worden gedaan naar dingen en zaken waarover consequent in één deel van het Boek gesproken kan worden, terwijl dezelfde verwijzing in een ander deel van het Boek een rampzalige vergissing zou hebben beteekend. Wij zien dat het Boek van Ether niet bedoelt een schets te geven van het volk van Israëel, maar van een Babylonische kolonie. Enkele van de weglatingen die in de verkorting van het verslag van Ether moeten worden opgemerkt zijn :

a. Verwijzingen naar : de wet van Mozes ; het schrijven van de tien geboden door den vinger Gods ; Zijn afdalen op de berg Sinai ; eenige van zijn wonderbaarlijke werken voor de Israëlieten.

(Wordt vervolgd).

„De Nephieten weer in training!” Dit gerucht weerklonk eenige weken geleden langs wallen en grachten in de oude Domstad. Verrast keken de kopstukken der 3e klasseteams in het Rayon Gooi-Sticht op: zou het gevreesde Nephienteam, evenals 2 jaar geleden wéér zoo'n hevige drang op de 1e plaats uitoefenen?

Hoe het ook zij: dit stond als een paal boven water: als het gerucht juist zou zijn, moest er meer leven in de honkbalbrouwerij komen.

En het gerucht *was* juist. Het bestuur der Honkbalsportvereniging „de Nephieten” en der eerste Nederlandsche Softbalsportver. „Mormon Girls”, had de leden opgeroepen, en allen waren onder groot enthousiasme eens geworden dat, hoewel zonder zendelingen, en na een jaar van rust, niet alleen weer getraind moest worden, maar zelfs onmiddellijk in de competitie ingeschreven.

En Utrechtsch Honkbalbestuur nam geenszins halve maatregelen. Een veld was ras gehuurd, en ook een trainer was spoedig gevonden in de persoon van den heer Bruusse, die zijn sporen op honkbalgebied reeds lang verdiende in Indië en Amerika.

Ook het materiaal moest worden aangevuld en daar de onschuldige Honkballetjes nu eenmaal niet vanzelf het andere

halfroond der aarde komen afrollen, doch in schepen moeten worden vervoerd, waren ze er natuurlijk niet. Der Nephieten secretaris zat niet bij de pakken neer, en ging zelf experimenteren. Er werden ballen gewrocht die eenige grammen te zwaar, anderen die weer te licht waren, weer anderen waren niet goed rond, etc.

De secretaris had echter het beste werk verricht toen zijn moeder één gordijn minder voor de ramen zag.

De attributen der vereeniging waren toen met een schepnet toegenomen, om te zorgen dat tenminste de beperkte voorraad ballen behouden bleef.

En op het veld werden weer naar hartelust „honkbalnagels” geformeerd, de bal weer gemist en geraakt, er konden weer Honkbalknuppels kraken onder de zware Home-run slagen, kortom: de echte geest van strijd was weer in de Laterdaagsche Nephieten gevaren.

Vrijdag 16 Mei werd de eerste wedstrijd gespeeld tegen D.O.S. II. Hoewel het een vriendschappelijke match betrof, streden de Nephieten met élan voor de goede uitslag. Het aantal fouten bleek nog legio, en er kwam een groot tekort aan wedstrijdroutine voor den dag. Toch moet, naar omstandigheden het succes der „Nephieten” goed genoemd worden, hoewel zij met 17-9 het onderspit moesten delven tegen het geroutineerde D.O.S.-team. Er was dan ook groote vreugde in de kleedkamer en men voelde het: het kàn ook zonder zendelingen!

Garbett vergeten wij nooit

maar Roos werpt ook niet slecht, en zag je die 2 prachtige Amerikaanse triples die de catcher sloeg? We redden het jongens in de competitie! Het kàn!

Een groot publiek volgde het eerste openbare optreden met

spanning. Ieder ging blij naar huis: D.O.S. om de overwinning, en de Nephieten omdat dit nog geen officieele competitie wedstrijd was. In de toekomst zult U zeker meer van de Nephieten hooren!

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Uit Utrecht.

Zondag 8 Juni j.l. had er een gewichtige gebeurtenis plaats. Direct na het houden van de Zondagsschool gingen bijna alle aanwezigen naar „Osebus”, om een doopplechtigheid bij te wonen.

Deze plechtigheid stond onder leiding van den gemeentepresident D. Anjewierden. Er werd met zang en gebed geopend, waarna Oud. J. Schipaanboord het woord verkreeg. Hierna werden een 5-tal kandidaten tot den doop gebracht.

Vervolgens sprak Oud. P. Vlam tot de vele aanwezigen, waarna met zang en dankgebed geëindigd werd.

Het was een uitstekend geslaagde doopdienst in deze, voor dit doel, bij uitstek zeer geschikte gelegenheid.

Uit Gouda.

Zondagavond 8 Juni j.l. gingen wij naar Gouda om een Avondmaalsvergadering bij te wonen. Hoe waren wij verrast in een geheel gerestaureerde zaal te worden ontvangen.

Keurig geschilderd, behangen en gestoffeerd maakt deze zaal een uit-

stekende indruk.

Een nieuw podium met spreekgestoelte maakt het geheel tot een groote aanwinst.

De gemeentepresident Oud. Riebeeck met zijn stafmedewerkers(sters) komt hier zeker een woord van dank toe, voor dit zeer belangrijke werk door hem tot stand gebracht.

De sprekers — Ouderlingen Schipaanboord en Vlam — spraken de vergaderden toe en dankten hen allen voor hun gewaardeerde medewerking.

Ingezegend.

Te Gouda werd op 11 Mei 1941 door Ouderling Riebeeck ingezegend Hubert Laurence, zoon van Jacob Romijn en Catharina G. van Kwawegen.

Ordering.

Te Gouda werd op 15 Dec. 1940 tot Diaken geordend: br. Evert van Zandbergen, door Ouderling A. J. P. Gerpot.

Te Schiedam werd op 4 Mei 1941 tot Priester geordend Leendert Schippers, door Ouderling L. Plaizier.

Aan de Lezers!

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen.
